

Αθήνα, 19 Οκτωβρίου 2011

Οι διπλωματούχοι μηχανικοί απεργούν, έχοντας κατά νου ένα σαφές πλαίσιο αντίθεσης, ταυτόχρονα και διεκδίκησης. Αντίθεσης στα όσα επιβάλλει η «τρόικα», διεκδίκησης στα όσα χρειάζεται η χώρα.

Το πλαίσιο αυτών καταθέτει ο Πρόεδρος του ΤΕΕ Χρήστος Σπίρτζης καλώντας όλους τους μηχανικούς σε μαζική συμμετοχή στην απεργία.

Επιλέχθηκε Βαρβαρότητα...

Στο δίλημμα σοσιαλισμός ή βαρβαρότητα, επέλεξαν βαρβαρότητα.

Στο δίλημμα ύφεση ή ανάπτυξη, επέλεξαν ύφεση.

Στο δίλημμα διαφορετικότητα ή ισοπέδωση, επέλεξαν ισοπέδωση.

Στο δίλημμα κοινωνικό κράτος ή εξαθλίωση, επέλεξαν εξαθλίωση.

Σε αυτά τα διλήμματα έγιναν επιλογές, όχι από τον λαό, όχι από τις υγιείς κοινωνικές δυνάμεις, όχι από τις παραγωγικές δυνάμεις της εργασίας, αλλά από την Τρόικα, τα στηρίγματα της και τις χώρες που μας δανείζουν.

Κι επειδή η βαρβαρότητα δεν μπορεί να διακρίνει διαφορές, αποχρώσεις, ειρηνικές μεταβολές, διαλεκτικές μεθόδους, αναπτυξιακούς στόχους της κοινωνίας, εφαρμόζει οριζόντιες πολιτικές ισοπέδωσης, κοινωνικής αναληψίας, τρομοκρατίας και περιθωριοποίησης σε ό,τι «αντιστέκεται».

Κάποια στιγμή, ξεφεύγοντας από τις ανούσιες αψιμαχίες των πολιτικών σχημάτων, θα έπρεπε να ακούσουμε ως πολίτες μια φράση αυτοκριτικής από όσους έχουν τις κύριες ευθύνες του σημερινού πολιτικού, κοινωνικού και παραγωγικού οικοδομήματος. Από όσους έχουν τις ευθύνες ενός ρημαγμένου κώδικα αξιών, με κυβερνήσεις που ανεβοκατεβαίνουν, λόγω σκανδάλων και κακοδιαχείρισης. Από όσους έχουν τις ευθύνες μιας κατεστραμμένης παραγωγικής δομής, που δεν καλύπτει στοιχειωδώς τις ανάγκες του πρωτογενή τομέα, ενός αντιπαραγωγικού δημόσιου τομέα, ενός ανύπαρκτου εθνικού σχεδιασμού για την παιδεία, την υγεία, την ανάπτυξη, το περιβάλλον. Θα έπρεπε να ακούσουμε πως έχει επιβληθεί η αγορά της πολιτικής, πως τα αιτήματα της μεταπολίτευσης παραμένουν επίκαιρα, πως το εθνικό σχέδιο είναι ζητούμενο. Θα έπρεπε να ακούσουμε μια φράση αυτοκριτικής, από όσους έχουν τις ευθύνες, για το πώς η πάγια εξαγγελία όλων των κομμάτων της μεταπολίτευσης που διατυπώθηκε ως ανασυγκρότηση του κράτους, ως

εκσυγχρονισμός, ως επανίδρυση, ως μεταρρύθμιση, ως κράτος με επιτελικό, ελεγκτικό και κοινωνικό ρόλο δεν υλοποιήθηκε και μετεξελίχθηκε σε λιγότερο κράτος. Θα έπρεπε να ακούσουμε μια φράση αυτοκριτικής, από όσους έχουν τις ευθύνες, για το πως διαπαιδαγωγήθηκε η κοινωνία να λειτουργεί μέσω ατομικών και συλλογικών ρουσφετιών, προς εκλογικό όφελος ατομικών και κομματικών σχεδιασμών, για να φταίνε σήμερα για όλα οι «συντεχνίες», να έχουν απαξιωθεί όλοι οι κοινωνικοί και συλλογικοί θεσμοί και μαζί τους και το πολιτικό σύστημα.

Τις τελευταίες ημέρες η προσπάθεια τρομοκράτησης των πολιτών είναι εμφανής.

Ο στόχος επίσης: Η περαιτέρω συρρίκνωση των εισοδημάτων των πολιτών, το ξερίζωμα του ευρωπαϊκού εργασιακού πολιτισμού, η μηδενική πρόνοια στην ανάπτυξη, η εμμονή να μην εξορθολογισθούν και να μην ελέγχονται οι αγορές. Μια πολιτική που οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στην ύφεση.

Δεν μπορεί να μην γνωρίζουν ότι η ανάπτυξη και η έξοδος από την κρίση δεν μπορεί να γίνει με εξαθλιωμένους πολίτες.

Δεν μπορεί να μην γνωρίζουν ότι η καθημερινή ασκούμενη τρομοκρατία, η ανασφάλεια του κάθε ανθρώπου για τη ζωή του, την οικογένειά του, τα παιδιά του, την ασφάλισή του δεν μπορούν να δημιουργήσουν συνθήκες κοινωνικής ειρήνης, συνθήκες κοινωνικής συνεργασίας για το ξεπέρασμα της κρίσης.

Την ίδια ώρα που ο κύριος Τόμσεν με την παρέα του περιδιαβαίνουν τα Υπουργεία επιβάλλοντας ως κατακτητές την περαιτέρω συρρίκνωση της ζωής μας, την ελαχιστοποίηση των αμοιβών σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα, την κατεδάφιση του θεσμικού πλαισίου και των «ευρωπαϊκών» εργασιακών σχέσεων, ο κ. Ρέσλερ, αντικαγκελάριος, μας νουθετούσε να σηκώσουμε τα μανίκια, να πηγαίνουμε στην εργασία μία ώρα νωρίτερα το πρωί και να φεύγουμε δύο ώρες αργότερα το βράδυ.

Την ίδια στιγμή που ζητούν από τους Έλληνες να πεινάσουν, δουλεύοντας «παραπάνω» με άλλοθι όχι τη σωτηρία, αλλά τη δανειοδότηση, έρχονται ξανά να επιβάλλουν τη Siemens, με τις κομπίνες της, τα λαδώματά, τις στημένες προδιαγραφές, τα κλειστά πρωτόκολλα επικοινωνίας, ώστε να μην μπορεί η επέκταση ή η λειτουργία ενός έργου να μην χρυσοπληρωθεί χωρίς ανταγωνισμό, στη δήθεν γερμανική τεχνολογία.

Το σχέδιο είναι προφανές: ή θα συνεχίσουμε τον δρόμο της κινεζοποίησης των απολαβών, ώστε να μπορεί η Γερμανία και οι μητροπολιτικές χώρες του καπιταλισμού να είναι ανταγωνιστικές και οι εταιρείες τους να έχουν υπερκέρδη ή θα συνεχίσουν να μεταφέρουν παραγωγικές δραστηριότητες σε χώρες του τρίτου κόσμου.

Το πρόβλημα είναι ότι το 2^ο σενάριο σιγά σιγά υποχωρεί μια που οι επενδύσεις στις χώρες του τρίτου κόσμου είναι πλέον υψηλού ρίσκου και η χώρα μας επιχειρείται να γίνει, αν δεν έχει ήδη γίνει, χώρα του τρίτου κόσμου προς αντικατάσταση. Μια χώρα με επιστημονικό δυναμικό απαξιωμένο, με μηχανικούς 600€ το μήνα, με τεχνικό προσωπικό ακόμη χαμηλότερα αμοιβόμενο, με ειδικό καθεστώς αδειοδοτήσεων για τους μεγάλους ξένους επενδυτές, με νέους άνεργους και με επιστήμονες που αναζητούν λύση επιβίωσης στα εργοτάξια της Αυστραλίας, της Γερμανίας και των μονοπατιών της ξενιτιάς των δεκαετιών του '50 και του '60.

Κάθε λαός, κάθε χώρα έχει τις παραδόσεις και την ιστορία του.

Η ιστορία έχει δείξει τους νικητές και τους ηττημένους. Έχει καταγράψει τις αγριότητες και τα ολοκαυτώματα από τη μια και το μεγαλείο της θυσίας, του ανθρωπισμού και της δημοκρατίας από την άλλη.

Ρωτάμε τους σοφούς της «τρόικα», την κυβέρνηση και όποιον συναινεί σε μια τέτοια πορεία:

- Ποιο είναι το σχέδιο εξόδου από την κρίση;
- Πότε θα αποδώσει;
- Η χώρα θα εκποιηθεί ή όχι;
- Το βιοτικό επίπεδο θα διατηρηθεί και σε ποια επίπεδα;

Ρωτάμε:

- Γιατί δεν υπάρχει πρόβλεψη στο μνημόνιο, στο μεσοπρόθεσμο ή στο σημερινό νομοσχέδιο για τις κλειστές αγορές και τα καρτέλ, την ίδια ώρα που υπάρχει για τα κλειστά επαγγέλματα;
- Γιατί δεν υπάρχει πρόβλεψη στο μνημόνιο, στο μεσοπρόθεσμο ή στο σημερινό νομοσχέδιο για αποπληθωρισμό του κόστους ζωής ή έστω των ειδών διατροφής και για αξιόπιστους μηχανισμούς ελέγχου, την ίδια ώρα που πετσοκόβονται οι μισθοί των εργαζομένων;
- Γιατί δεν υπάρχει πρόβλεψη στο μνημόνιο, στο μεσοπρόθεσμο ή στο σημερινό νομοσχέδιο για τις αυξήσεις τιμών προϊόντων, σε μια αγορά χωρίς ζήτηση, την ίδια ώρα που ψηφίζεται η εργασιακή εφεδρεία;
- Γιατί δεν υπάρχει πρόβλεψη στο μνημόνιο, στο μεσοπρόθεσμο ή στο σημερινό νομοσχέδιο οι ζητούμενες αποκρατικοποιήσεις να συνοδεύονται από ένα συγκεκριμένο και δεσμευτικό επιχειρηματικό σχέδιο, για να μην ακολουθήσουν τον δρόμο των τηλεπικοινωνιών και των προτάσεων τύπου ΕΥΡΗΚΑ;

- Γιατί δεν υπάρχει πρόβλεψη στο μνημόνιο, στο μεσοπρόθεσμο ή στο σημερινό νομοσχέδιο για επιτάχυνση και ολοκλήρωση αναπτυξιακών και ορθολογικών δράσεων, όπως ο χωροταξικός και πολεοδομικός σχεδιασμός, η ωρίμανση έργων, η απορρόφηση του ΕΣΠΑ, η θέσπιση σύγχρονων προδιαγραφών και μελετών, την ίδια ώρα που το μνημόνιο και η εφαρμοζόμενη πολιτική έχει αστοχήσει παταγωδώς;

Αναρωτιόμαστε:

- Πώς το δημόσιο θα γίνει παραγωγικό, όταν ακόμη και αν αποδεχθεί κάποιος την εφεδρεία δεν υπάρχει ίχνος σχεδιασμού;
- Υπάρχει παραγωγικό δημόσιο χωρίς μηχανικούς και επιστήμονες;
- Υπάρχει γνώση του τι είναι ευθύνη, όταν οι υπεύθυνοι Μηχανικοί του Δημοσίου τσουβαλιάζονται χωρίς καμιά διαφοροποίηση, την ίδια ώρα που πάλι ρουσφετολογικά κάποιοι εξαιρούνται;
- Υπάρχει ίχνος κοινωνικής ευαισθησίας με προτεινόμενες αυξήσεις στις ασφαλιστικές εισφορές, μεγαλύτερες από το μηνιάτικο των Μηχανικών, με αυξήσεις της τάξης του 96%;

Σε αυτά απαντάμε:

Η κυβέρνηση και ο πολιτικός κόσμος έχει χρέος να παλέψει και για τη σωτηρία της πατρίδας και του λαού και για την αλλαγή δομών και αγκυλώσεων χρόνων.

Για το ξεπέρασμα της κρίσης, για το χτίσιμο μιας άλλης διάρθρωσης της παραγωγής και της παραγωγικής δομής, για τη διάσωση του κοινωνικού ιστού και του κοινωνικού κράτους, για το μέλλον των παιδιών μας, για τον επανακαθορισμό ενός κοινωνικά αποδεκτού αξιακού κώδικα, ο τεχνικός κόσμος της χώρας στήριξε και θα στηρίξει με θυσίες την εθνική προσπάθεια με δύο όρους:

Την κοινωνική δικαιοσύνη: στην προσπάθεια να συμμετέχουν όλοι

και την εφαρμογή ενός συγκεκριμένου σχεδίου ανάπτυξης, με επίκεντρο τον Έλληνα πολίτη.

Στην όποια διαπραγμάτευση η κυβέρνηση και ο πολιτικός κόσμος θα έπρεπε ή πρέπει να επιλέξει μεταξύ του διλήμματος:

ο ελληνικός λαός θα πεινάσει, αλλά η χώρα δεν θα ξεπουληθεί

ή

η χώρα θα πουληθεί, αλλά θα κρατηθεί ένα υψηλό βιοτικό επίπεδο.

Η λύση που φαίνεται ότι προκρίνεται και ο ελληνικός λαός να πεινάσει και η χώρα να ξεπουληθεί δεν θα γίνει αποδεκτή και κανείς δεν έχει την πολιτική εξουσιοδότηση να την υλοποιήσει.

Ο αγώνας μας για κοινωνική δικαιοσύνη, εθνική ανεξαρτησία και ανάπτυξη θα είναι μόνιμος και διαρκής.

Καλούμε τους Διπλωματούχους Μηχανικούς να συμμετέχουν μαζικά
στη 48ωρη απεργία που έχει εξαγγείλει η ΓΣΕΕ και η ΑΔΕΔΥ
την Τετάρτη και Πέμπτη